

מבעד למסור (שעריה בתחבולות)

אין מה ל ד ב ר : (Great event.) (המאורע הגדול) של השבוע או יותר נכון, של השבועות האחרונים

הוא בלי שום ספק — ענין ההתנפלות של הגני בריוני מבנידודנו על בנות ישראל... ו א נ ו ס על פי הדבור, מתויב אני לפתח את שערי הפעם בפרק היסטוריה על האנוסים לא בכפד רד אלא בתוככי ירושלים עיה"ק ובשאר ערי ארצנו ואפילו בתל-אביב. התקצוט מעשויות יש לי לספר לכם, רבותי, בענין זה מכל מה ששמעתי וממה שראיתי בעיני וקראתי בעד תונים ושמסרו לי תלמידיו בכל מקום זה בפה וזה באקל קצת מה הוילת מאותם המאורעות היפים שאירעו לבנותינו ואפילו לבנינו — ברבים אפשר לכתב עליהם, דברים שציורים כדאי רק לקולמסו של דנטה, דברים המסמרים את שער ראשד ומקפויאיים את דעך בעורקיד, דברים שאי אפשר לרודשם ברבים והשתיקה אינה יפה להם... ורק מפני כבודו של תלמידו תי הנחמדות אגע רק באהט קציהם, אמרתיו נחמדות, מתוך ידיעה והקרה עמוקה לא מחמת הטואליט

אלהן בזמן האחרון אלא מפני שרואה אני בכל עש"ס פנים צעירות ונעימות שהן שקועות בתוך הנליון של העתה, עיניהן על ה"תמונה" שלי ושפתותיהן מדוככות בלחש ובסקרנות את ה"פרד" זה" שלי מתחת לקו... (את כל זה אני מספר, כמוכן, מתוך ענותנות יתרה כי אם אין אני לא מי לוי? הו יש לי שכ" נים רעים התוקפים אותי מכל צד ודא פילן הכופ"סים בקונטרס שלהם "פאראויס" (קדימה) אינם יכולים לשכח אותי...)

ואולם אין זה מעניני הפעם, העיר קרנה שחפצתי לספר ולבשר לכם הוא שסו"ס — אחדי המאמר ה"גל"ר תי" של בן-ברוך והמאמר ה"מבטי" של פ. ד. — נוסדה מן הברה בשם "שמועז וולו" את קומי בערבון בלתי מוגבל, שמטרתה היא להגן על כבוד אחייניתנו כבימים ההם... שומרי ה"ברית-טרומפלדור" יהיו משגיחים על דיניעות אצל "ישורון" בשעת הדרשה בשבועות בטח ישתתפו בפועל וכבר הכינו להם סרט מיוחד שעליו נדפס בתור "מוטו" הפי-סוק 747, באלק רבתי, הפסוק האחרון של פרק ל"ד מספר בראשית על מע-עה דינה. עפ"י התקנות של החברה כחויב כל חבר לשאת בידו בכל ימות וזולו לרבות הליכות, ואפילו בשבתות זרועותיה ומרב התפעלות צעק בקול (בעת הכהור הזועזוע) תרתי משמע...), מעין קטיעא ושמידה בפני חזיוןיך בשעת הלויית תבחרה לביה

בלילה, והרי לכם מעשה שהיה : * * * ביום רביעי זה עברה אשה צעירה לתומה לפני מלון אמדורסקי הישן שעל יד שערי-יפו, וירא אותה בך חמור ויתפש בשתי ידיו את שתי זרועותיה ומרב התפעלות צעק בקול רם: "יא סאלאם! יא סאלאם!". ראה זאת יהודי פולני דוקא, שעבר שם לתוכו, ויחר אפו מאד על מעשה הנבלה הזאת, וירס את ידו: "טפיו!". וישיט לערבי שתי סטיחות מצלצלות על לחיו עד זכרם. הניה בנדודנו זה את ה"בת-ימל" כה" ורצה לקחת בידו את ה"בזמל" היהודי שלנו, והנה למזלו חופיע שוטר-המלך מבני עשרת השבטים ורד כו לו באצבעו בנחת: "קס-אן!". וראו זה פלא! הפעם אסרו לא את הירדי והמכה ואלא את הערבי כבוד ע"י שני שושבינין ארוכים מעד שרת השכטים ישר ל"הרדיגריא", ובשעת הליכתו תחת החופה חכו לפני החבריא באצבע צרדה וקראה אחריו מלא: "יא סאלאם! יא סאלאם!". ישוב מעישה כצעירה אהת מבנות ישראל, שיצאה מבית-הראר לא על החומה ולא בהורשת שלר ואפילו לא בתחליב "אבינו מלכנו", אלא בתוככי ירושלים עיה"ק, בנקודת הגני הומיה והכי רועשת בעירנו (בזוי קורנר בלעז), והנה קנש בה ערפי לבוש

מידים קצרים ו"דג כלוח" לגרגרותיו כ"ג'נטלמן" אמתי ופנה אליה, כקנו בשעתו, לא בערנית הלילה אלא בערבותי ה"ת" טהורה עפ"י הנוסח הירדע שלמד, כנראה, מעל במת "המטאד" כ"א" הקדוש, והכין את עצמו לפסוק השני של "שיר השירים" — והנה, אהח! דודי הקצין היהודי מדלג ב"סטורסיקל" שלו על ההרים ומספץ על הרברים ולקול זעקתה של ה"שול" מית" קפץ וכבד את בנדודנו זה על שתי הלחיים, אהת ושתיים, עד שנתנו ניצוצות בעיניו ממשי-שכח את שיר השירים ונזכר ב"איבה...". רצה הקצין להובילו אחר כבוד אל ה"נוקטה" ואולם הצעירה התחננה לפניו להניה כי חששה לו מפני זיליתא דבידינא, הקצין רשם את שמו של העברין ב"פנקס", ובנדודי חמק עבר ועשה "ויברח" מבלי להביט אחריו — "כאפיש..."

למה? — כדי לראות בבנות ישראל... ושמ על המדוכה הצרה אשר לכזל המגרש הרוסי ברחוב יפו ויש בוים להם פרחחים מבנידודנו, וכשה עיבורת לפניהם בתוליות וגשים צעירות בשמלותיהן הקצרות הם משפילים ראשם מתוך צניעות ועושים את עצמם כאילו כהפשים דבדומה על הארץ או קושרים את שרדך נעלם שלא הותר — עיניהן מטייפין העמק למטה והנבה למעלה... ואם תקחו למשל, את העתון הירושלמי מיום ב' זה או אפילו מיום ג' והעיפותם עין על ה"כרוניקה" של ירושלים עיה"ק וקראתם שורה ארוכה ושלמה של "ועל תטא" באגם וברצו: "מעשה בריונות" — "התנפלות בכפר-השלח" (לא על גוי חלילה!) — "מבות לשוטר", מבני דודנו כמובן — "עוד התנפלות" על צעיר וצעירה — "מעשה-דאוט" ואם לא אונס ממש הרי נסיון לאנס, מפני שפטור בלא כלום אי אפשר... שחרי בני דודנו אינם בקיאים כ"ג בדקדוק העברי ואינם מבחינים בין לשון זכר לנקבה, ו"א טפני "שווי זכויות...", ואם אין "עבר דה" זו בירושלים, הרי יש בת"א זגם להיגרה לקולונל הורדיבורי שלהם, בחיפה, ואם אין התנפלות הרי יש לאייזלטק ולשאר יודיהם והיו מרד לכהפ"ח גנבות נקצב ומיכיר גוז עישים את המורשון האנגלי כנגד ה"סחיונינין" העבריינים והפרוצים וכו' וכו'. ויהלו הם להתפלל בכיומו... ואם מעט לכם כל אלה, קחו למד של את "ראר-היום" מיום למשי, יום

אתמול, ותחוינה עיניכם ב"ירושלים" — "מעשי בריונות": צעירות יהודיות שעברו ברחוב, "אבינו מלכנו" ופגעו בהם שני מנוולים מבנידודנו ו"הצי" פי" לתן. אלא שהקב"ה מקדים רפואה למכה וחזין לתן בהור בהלכה כ"המכבי", שאחו כערפם והרביץ בהם "גולים" ככל אבריהם ונעשה "גאל ישראל", לבנות ישראל... ישוב התעללות בנשים — מישד ראל הכתוב מדבר, — "ועוד כתעלוליו של מטה... זה הפסיד-שלימטה מהבל" ריוה שישב על כנו על אפם ועל המי תם של היהודים ועשה שמות ברחוב היהודים... וכשער אני לעצמי, איות רשם תוכלנה לעשות כל הבשורות הטובות, הישועות והנהלות מציון וירושלים, על יהודי מחו"ל שיפלו בידו העתיד נים שלנו... ושאל אני: אלמלי היה הדבר להיפך, ואילך מבחורינו היה מעוז הל"ה לה לנגע בפה או בקצה אצבעו הקטטה באחת מכנותיהם של שכנינו, הרי היו מוציאים כנגדנו את "הדגל הירוק" והיינו היו תלויים לנו מנגה, ולא זאת אלא שתלגרמים היו עפים חיש מכאן לליגנרה לקולונל הורדיבורי שלהם, לאייזלטק ולשאר יודיהם והיו מרד עישים את המורשון האנגלי כנגד ה"סחיונינין" העבריינים והפרוצים וכו' וכו'. ולו הייתי אני איות תקיף בהלך נות הגבותים ובמחלקה של נפודרי

קרתא על הדר הייתי דודי בכל תקף להזמין לכייטרה שלנו את ר פ א ל י ק שהוא מלמד-להועיל לבני דודנו, והוא היה מתי" על דעת המסוכס ועל דעת הקהל להתפלל עם העברייני נים, ולב"ה נקרא שמו, "פאליק"? משום שבשמו כן-הוא שהוא קפדן ומכה בעבד דתו, רצוה כפולת-שמינה יש לו, שכה הוא נפרע מתלמידיו בשעת קלקלתם... והייתי מציע לקחת את ה"אוולאד" האלה לא ל"חד-גריא" אלא בשער בתרבים אצל שערי-יפו, למשל, ולמי תח איותם על הארץ בפני עם ועדה ור' פאליק היה מפוז ומכרר על אהרר הם, במחילה רוב מעלה אהת ומי טח שבע, והמכה מיכה בידו האהת והקורא קורא לפניהם: הטאתם! צכ"ט תם, מרטתם, אנסתם, הטאתם לבית ישראל ועוד דברי-כבושין לאמר — פראי-אדם שבמלתכם! מיכטתני, שר' פאליק זה היה פוקח עיניהם מיד ומחזירם לטובה, שהיו עיקרים מלבם ואת התשוקה לבד נות ישראל ויהודו את בניהם אהרדיהם לדור-דורות... להם תקנה אלא ע"י ר' פ א ל י ק, זה ! * * * וביום רביעי זה נכנס אלי צעיר חמיני, לבוש קצרים וקשקט לראשו, שתי עינים שהורות ופקחות בראשו וילקוט מעוד ומבריק מתחת לזרועו — והניה לפני על השלחן מכתב סגור,

בצורה פתא כתובה בכתיב אשכנזי: "לה עומת — חוסר מענין!". המעטפה היא של ההנהלה הציונית והמען כתוב עליה במכונה אנגלית: Doctor Hugo Bergman, Jewish National Library, JERUSALEM. ולמד המען האנגלי תחת הדבקה אה"ב פתקא כתובה במכונה עברית לאמר: "כתוב עברית והבראת, ולא — וחלית!" "והצעתי — הצעת יהודי פשוט, שתתנה צ תקבל גם מזכיר לעבריות". הצעיר התימני הכין גם מעטפת שניה על שם ההנהלה הציונית והרביץ עליה בול כחוק, ומצד שני כתוב בכתיב יד אשכנזי לאמר: "מיהודי שבמקרה נפל המכתב לידו ובמקום לשלחו לה"ר ברנמן, — שלחו זורה להנה"צ". — האיך נפל המכתב הזה לידך? שאלתי — כלום שמש אתה? חנני ושמו לוי... רוסת אני שהנהלה הציונית תכתב בעברית! נתן את המכתב הסגור בתוך המעטפה הריקה סגר אותה בל"קיסת ויצא מאתי "מרוסה". * * * מישנכנסו האנגלים לארצנו — מר' בים ב"ספורט" וההורות הצעירים שתחזיבו ועלילים אצלנו בעילם של

פוטבול, בייסבול, טניס זקריקט, בעולם של התחרות וגביע ו... ערעריס...
 ואחבני בין שהחזיקו במצותיעשה זו של בני עשרת-השבטים היו הם מקיירי מים ארתה יותר מהם וכפריוזים ב... על המדה כנחוג.
 בדור-הרגל דחק אצלנו את הד כדים העומדים ברומ של עולם, עושה גול... לבלם ולוקח את מקומם. הכרור נכנס לא רק לשער של המכבי... והשמונטי, אלא למא ה' ש' ע' ר' ב...
 בזמננו—דחש-גמרא עם חתיכת מהדשא או אפילו פרק של תנ"ך ודברי הימים של גרין איננו מטבע עובר לסוחר בירד ז' של עכשו. והסיטראד אחרא נכנסה אפילו לשומרי-החומות נגתי אונגו וילדי ישראל מיטחקים עם חכריהם הערבים הקטנים על יד שער שכם ב... פוטבול...
 תן עונג מיוחד הוא לראות את ה...פורטאים... הקטנים האלה בשעת הכישה וההתלהבות הגדולה: שולי קפוטותיהם מתבדרים, פאותיהם הא רוכות מתנופפים באויר, לחייהם החזיר דות מהאדמות ורגליהם בעלי הפוזמק אות הנפלים כועטות בכה בכרדי הרגל...
 אצלה בנחמה כמו שראיתי אחד מהם, שצעק להברו בשעת המשחק עם הערבים הקטנים, בכה ובהתלהבות: — נ, משה, גיב שוין אפדוקקע! (מי משה תן כבר בעי ט ה!) וכל זה מתחת לחטפו של הרשן השיר מה התלמידים בעטו ברבם...
 This is my own opinion!

בעוד שנה אחת יהיה האות הזה. ילדי ישראל וצאצאיהם של שומרי הרגל מת בכתי אונגו—והלאו שאתכדה! סופם להכנס למ...ט שערי-המגדש של המכבי רגל ולצאת בין המשחקים בשבתות ובמועדים, ונינו או נכרו של ר' שמואל פלנט זצ"ל הלא יוכיח!... * * *
 ואם אינכם מאמינים אספר לכם מעשה שהיה, עובדא מענינת ואופיינית, שנמסרה לי ממקור ראשון ונאמן:
 הכל יודעים כי בזמן האחרון נע רכה התחרות פללית של כדור-רגל בכל בתי הספר העבריים והלועזים, שלנו ושלהם בעירנו, גליידי מונד וגם ליידי פלומר, הגישו גביע-כסף לכבוד המ נצחים ב...אולימפיאדה... הקטנה הזו. והנה באו שנים מפקידי התנוך של הממשלת בעירנו, אחד יהודי ואחד אנגלי, לחנוטה של צורה יהודי ידוע, והאנגלי בקש מאתו לקרר על הנביע שורות אחרות באנגלית: „מוכרת מאת ליידי מונד וכו' וכו'...
 העיר הפקיד היהודי ואמר: — הואיל וזהו מתנה מאת ליידי מונד וכו' נ ד, מהראוי לכתב גם ע ב ר י ת...
 — No. no! ענה הפקיד האנגלי בהתרגנות, „טאו היבראו...!... צריך יהיה להוסיף גם ערבית... אין זה „אופישיאל“ (רשפי)...
 והוסיף המפוקד היהודי מן העיר: — כמדומני, כי הערתו של הברך היהודי צודקת...
 This is my own opinion!

(זהו עסקי הפרטי!)—נועק הפקיד האנגלי בהתרגנות, ושניהם עזבו את החנות...
 לא היו ימים כועטים ושני פקידים ממחלקת החנוך של הממשלה היו פיעו שוב בחנותו של היהודי — הפקיד היהודי וחברו נוצרי-ערבי — ולאחר שקנו מהסוחר גביע-כסף נהרד בשם הליוי פלומר, דרש הפקיד הערבי להחוקק עליו את שם הנמנסיה העברית בירושלם, אבל כתנאי אחד, תנאי כניגד ובני-ראובן — רק באותיות אנגליות...
 — אולי בכזו נכתב בעברית? — נסה הפקיד היהודי לשאל—הן זהו מוסד ע ב ר י טהור?..
 — „מוש לאויס“ (לא צריך!), ענה הפקיד הערבי בהחלט—רק אנגלית או Hebrew Gymnasium אפילו: Gymnasia Iwrith אבל, למען-השם, לא „עובראני...!...“
 — ובכן, ענה המחוקק מישראל ייטיב כבודו לפנות לאחר...
 בקצור, לא ארכו הימים והופיעו בהנותו של המחוקק והסוחר שלנו שני שליחי המחלקה לחנוך מטעם הממשלה עם הגביע של ליידי פלומר בידם ופקודה מגבוה להחוקק את השם של הנמנסיה העברית, לא באנגלית כפקודתם של הפקיד האנגלי וחברו ערבי אלא בע ב ר י ת גרידא ולא חלילה Hebrew Gymnasium או Gymnasia Iwrith לא בראבי, אלא דוקא באותיות עבריות של ספר-תורה: ג ב ר י ת ע ב ר י ת י ר י

ש 5 ב...
 לא לחנם צעק פעם הנביא ישעיהו הו- „הוי החוקקים חקקי און... בודאי התכוון ל„הוקקיאון“ ואלת של הגבוי-עים שלנו, וכשאני רואה כאן את מעשי התעלולים של הפקידים הקטנים והנכריים ב„כיתנו הלאומי“ הריני מחליט ואומר: לא תמיד-הרג שלנו מסריה מ ר א ש ו... * * *
 ועכשיו רבותי קצת שיריים משל-הנו של ר' עזמות מהשבוע העבר — ככתב בתלמידי שנתאחר במקרה (המכתב כמובן!) ושהנני מוסרו לכם ככתבו וכלשונו ובלי כל השמטה, ירושלם, ט, סיון תרפ"ח, למזל-היקר ר' עזמות, שלום!
 רציתי לספר לכבודו מקרה שקרה לפקיד ממשלתי גבוה שלנו וד"ר ד. שמוי...
 מרוע לכבודו היה אתמול, יום ה' בסיון, יום הסרט לטובת קפתי הספר והקרן הקימת וזוגות זוגות ילדים וילדות התפשטו בחוצות ירושלם בקפסאותיהם כדי לאסוף כסף לתכלית זו, והנה נפגשו שני ילדים בד"ר ד. ואחד מהם תקע מיד את הסרט על דש בגרו של הארון הנכבד, והוא תפש את הסרט בידו ויקרעהו לגזרים, הוציא תיבה מכיסו מטבעות 50 מל וורקה לתוך הקופסת, על שאלת אחד הילדים: למה ומרוע עשה אדוני כדבר הזה? ענה הארון ואמר: „כסף אני מוכן לתת בעד כל מפעל טוב, אבל רצוני שלא יצונו לחלות סרטים על בגדי...“

— והלך מאתם בכעס גדול, זהו ספור-המעשה, ועכשיו רצוני שכבודו יפרסם את המקרה הזה בשערור הבא למען ולמדו פקידינו וידעו כי לא יעשה כן במקומנו. והעיקר — רצוני לדעת מה יאמר ר' עזמות לכל הענין הזה? תודה רבה למפרע בעד הפרסום ובכבוד רב * * *
 (סוחר מירושלם)
 אמר עזמות: איני מכיר את בעל המכתב הזה, מר י. כהן, טחכת שאצלנו כלם „כהנים“ ומתוך כתיב המכתב וחתימתו ניכר כי אינו מגדולי המיחרים בירושלם, ואיני יודע בכלל את ספור-המעשה הוא מדויק כל צרכו — ואעפ"כ לכבודו של ד"ר ד. פרסמתי את המכתב הזה בשעורי למען ילמדו וידעו לא „פקיחנו“ אלא כד כהן סכבודו ובעצמו וכיהוד ילדינו כי לא יעשה כן במקומנו. קפתי-הספר — מהיכירתתי! קרן הקימת — על ראשי ועל עיני! ושתיהן יחד — לעילא ולעילא! אבל דרך ארץ ולימוס מינימלי כנגד כלם.
 הן אי אפשר, רבותי, לאדם מן הישוב לעבר את החלוב בעירנו בש' לים בזמן האחרון מפני ההחכירה הלכנה, הווי ואין לך יום שאין בו „מת“, כלומר: איזה סרט אחר, היום קפתי-הספר, מהר קפה בלי ספר וכחירתם ספר בלי קפה, אה-כ— שרדו או למשחקו במינימלי-המקט

וכיוצא בזה, ומתשכמת הבקר אורכים הם כרחוב ומתכים לקרבנות... וכדלי האותם אותך מרחוק מיד הם מניחים כמחבואיהם ומתנפלים עליך כנולטים קטנים ומזוינים מי במתט ומי בסכה, מי בסרט ומי בקופסא ותוקעים לך את הסרט כהרף-עין ולך צעק חירוקים!... ולא עוד אלא שבזמן האחרון העמידו להם שלחנות על פרשת דרכים וקנו להם שכיתה בראש כל חוצות, ואין מנוס ואין מפלט מהם...
 אראה בנחמה אם לא ראיתי פעם ביום-סרט אחד בתור. בארזים שקפץ בשתי רגליו על מכונית-צבורית לפני זווה ממקוכה, ומבלי לשאל את פי הנערה הישנה שישבה על ידי תפש בהלצתה והתחיל עוסק בענין הסרט, הבחורה נבהלת ועוד טרם הספיקה להוציא צעקה מפיה כבר חיה אחר המעשה. הסרט כבר נתקע במקומו והבתור דרך את קופי סתו למולח וקשקש לפניה: — כסף!..
 הכל מאדים אכנס כי אוסף כסי פים לקופת הספר, זוהי נקודה קדושה לאומית, חנוכית, פדגוגית, עני קית, צבורית וכו' וכו', זוהי מצות עשה מדאורייתא של ועד התנוך וכד דרבנן של בתי הספר לחנך את ילדי דינו וילדותינו לקשקש בקופה-של צדקה ולמעשים טובים כאלה משחר ילדותם, אבל לתקף אורחים שקטים ברחובות ירושלם ולהתנפל פתאום על פקיד ממשלתי גבוה בלכתו בדרך למד שרדו או למשחקו במינימלי-המקט

לחלות עליו דגל קטן כדרך שתולים להבדיל, את הדגל על מוט העץ שעל גגות הקונסולים, ומי? — שני קוני דסים קטנים — זהו מבינים אתם, מעשה אונם וכפיה כמש. ותיתי לו לדר"ר ד. שהבליג על יצרו וקרע רק את הניד לגורים... * * *
 בשבוע החולף נכנסו למשרדי שתי ילדות בוגרות כמעט וכלא דפיר קה על הדלת וכלא אמירת „שלום...“ באילו נכנסו לבית אבל, הם ושלום, נגשו שתיהן אל שני השלחנות והניחו לפנינו שני גליונות כשתי מגלות ובלי אומר ודברים רמוז בעיניהן כאומר: „כזה ראה ושלם!“
 שכני הצעיר הוציא מכיסו שיר ללינג ונתן לצעירה הקטנה שעמדה לפניו כ„תחסייל-דאר...“ (גובה המס של הממשלה התורקית), רשם את שמו על הגליון כמצותה ושתיהן יצאו מעל פנינו בלי „תודה...“ בלא תשואותיהן וכלא ברכת פטורין ו„שלום...“ כלעמת שבאו...
 אלו היו, רבותי, שתי „צופות...“ שאספו כספיד לצנורות מים למגדש הצופים בעירנו, ואין מים אלא תורה ועפ"י תורתם הקדושה של הצופים — ראשית חכמה היא כמדומני להי יות בני אדם ולא „פראי אדם...“
 חן „שלום“ ו„תודה...“ דפיקה על הדלת לכניסה ושאר המדות המקובלות בין אנשים מן הישוב — אלה דברים שיודעים אותם יודשים בהם אפילו „שקצים“ קטנים וגינות פשוטות מליפתה ומכית דאג'אן ומקאקין

שלא זכו להיות הברים לאגודת „הצד פים והצופות...“
 הוא אשר אמרתי תמיד לחבריה הצעירה שלנו: ילדים! מעט פחות טרדם וקצת יותר נמוס ודרך ארץ! בכקשה!.. * * *
 עודני יושב על דוכני וכותב את שעורי זה והנה נכנס לכשרדי אחד מפקידי „קהלית ציון“ והניח לפני מעט פה פתוחה ובתוכה כתבי-הזמנה שנשד להם מועדי מושבי החסידים בנחלת יעקב למשרד „קלית יצו...“ בירושלם להשתתף בהנחת אבן היסוד לבנין בת הספר, ביום א' ה' סיון...
 הסתכלתי היטב אל החותמות הטבועות על המעטפה וראיתי כי המכתב נמסר לראר בחיפה ביום 28 לחדש מאי והגיע לירושלם ביום 6 לחדש יוני, כלומר 15 ימים אח"כ, ההזכנה נשלחה שני ימים לפני הדי גינת והגיעה למוזמן שבועים ימים א ח ר"ב ד... כנראה שגם המכתב הה היה מונח כ א ב ן שאין לה הופי בין במשרדי הדאר בחיפה...
 ועדיין אצו מתאוננים על הדאר החיפאי שלנו שאינו זריו ביותר וענין המכתב שנשלח, כידוע, ע"ש אמו של הפרופסור ויצמן בחיפה וחזר לבעליו לת"א — יוכיח!..
 עז-מזל